

maar liever onkundig gelaten van zóóveel kwaad dat er ongestraft bedreven wordt! Hoe gelukkig waren andere meisjes die nog konden vertrouwen en hopen en liefhebben! Ze waren misschien blind en dom. Maar was dat dan niet duizendmaal beter dan haar zien en weten?

Toch drong de gedachte zich soms aan haar op, dat ze zich misschien vergiste. Eene stille hoop, dat ze ongelijk had. Ze was nog zoo jong, en wie kan dan reeds voor immer hebben afgedaan met hoop, de ster die het langst blijft lichten, zelfs in het donkerste leven!

Als ze met kracht tegen dat gevoel streed, dat haar nu nog overmeesterde, zou ze misschien nog eens leeren inzien, dat ze toch gedwaald had. O! mocht er toch iets gebeuren, dat haar zou overtuigen, dat het werkelijk een dwaling was!

Ze gaat nu immers ook een nieuw leven tegemoet! Haar grootvader leefde nog in Holland en toen haar moeder den dood stap voor stap voelde naderen, had ze in roerende taal haren vader vergiffenis afgesmeekt, en hem gebeden haar kind tot zich te nemen, dat spoedig geheel alleen en verlaten in den grootsten nood zou achterblijven. En de oude man had zonder bedenken geantwoord. Zelf reeds dicht bij het graf had hij *haar* vergeven, wier harts-tochtelijk karakter hij kende, wèl begrijpende dat *sij* niet de hoofdschuldige was.

Haar kind moest dadelijk tot hem komen. Hij zou voor haar toekomst zorgen. Het geld voor hare reis en eene eenvoudige begrafenis voor de moeder was er bij gevoegd.

Dankbaar ging ze nu naar den ouden man, die tenminste de laatste dagen harer moeder van een grooten last had bevrijd. Ze wilde trachten hem alles te vergelden wat hij voor hen gedaan had. Van hem wilde ze leeren te vergeten en te vergeven, om met een liefdevoller hart haar verder leven door te gaan.

De bel voor de lunch wordt reeds geluid, en als ze dat hoort schrikt ze op. Ze is zoo verdiept geweest in hare herinneringen en toekomstplannen, dat ze niet op den tijd heeft gelet en nu eerst bemerkt dat ze al in volle zee zijn.

Haastig wischt ze de sporen van tranen uit haar oogen en gaat naar het salon om haar plaats aan tafel in te nemen. De hofmeester wijst haar die aan, vlak naast den commandant, en aan haar andere zijde een bejaard heer, die wegens ziekte naar Holland gaat en stil en in zich zelf gekeerd zich niet met zijn medereizigers bemoeit.

Een zucht van verlichting ontsnapt haar. Ze was zóó bevreesd in de buurt te komen van het jonge fatje en zijn vrienden, dat, nu ze hem blufferig het hoogste woord aan eene andere tafel hoort voeren, ze weêr begint te hopen dat men haar met rust zal laten.

Wèl ontmoet ze, als ze even rondkijkt, voor de tweede maal de donkere oogen van den zeeofficier, die schuin tegenover haar is geplaatst, doch het zijn zulke vriendelijke oogen en de manier waarop hij het hoofd voor haar buigt is zoo vol eerbied, dat hij, durft zij veronderstellen, niet tot hare kwelgeesten zal behooren.

De vriendelijke oplettendheid van den commandant, die haar onder zijne